

Марина ШЕВЧЕНКО

(с. Рунівщина Полтавського р-ну Полтавської обл.)

Студентка магістратури факультету філології та журналістики Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка, бакалавр середньої освіти, учителька української мови та літератури, англійської мови та зарубіжної літератури. Працює за фохом у ліцеї № 17 «Інтелект» Полтавської міської ради. Вірші пише з дитинства, друкується вперше.

* * *

Я чую, ти плачеш, моя Україно,
З ридань голосних сколихнулась Земля.
Той ґрунт, по якому я мирно ходила,
Вмивається кров'ю: пріспіла війна.

Моя найдорожча! О, де ж справедливість?
Ти – втілення нашого Батька Христа.
Тебе розіп'ясти роками хотіли,
А помочі як не було, так й нема.

Нам цвяхи в тіла забивають щосили
Ті клятї сусіди, та «братська» орда.
О Боже, невже вони всі зсатаніли,
Утратили людяність їхні серця?

«Партнери» не чулі до нашої мўки,
І ми їм не зичим пізнати цей біль,
Лиш просимо зброї в скривавлені руки,
Щоб лучила певно в загарбницьку ціль.

Тримайсь, Батьківщино, ти вистоїш, вірю!
За тебе я душу віддам без жалю!
Ти будеш цвісти і радіти, Україно,
Та спершу ми вибором долю твою.

Пишаюсь, народе, тобою не вперше,
Давно не слабкі ми, давно у строю,
І хай ті раби, що від брехонь залежні,
Відчують сторицею лютість твою!

За тебе помщуся, мій праведний краю,
За плач і ридання, повір, відплачу!
Відстояти правду – на це маєм право,
Кайдани, мов нитку, навіки порву!

Закінчиться горе, засяє веселка,
Настане омріяна нами пора.
І ми заживемо, ще й як заживемо!
А ті, хто мовчав... Їх для нас вже нема.

Не будем ридати, сумління будити:
Ті люди – глухі, і глухі в них серця.
Які ми брати цим пихатим бандитам
із оскалом виродка замість лица?!

На помсту нещадну вони заслужили,
Зганьбили довіку нащадків своїх...
Це покидське кодло, ці чортові діти
хай щезнуть безслідно на цілій Землі!

А ми усмінемося мирному сонцю,
Що зійде невдовзі, зціляючи рани...
А поки – б'ємось у смертельному герці
За правду, за волю, за всіх, хто за нами!

